

De stille
kracht van
DownTalent

Jaime als richtingaanwijzer in mijn leven

Jaimy wordt geboren

Ik voel de spanning van de zusters aan mijn kraambed. Ze kijken mijn pasgeboren baby in de ogen en ze kijken elkaar even aan. Ik zie de blik in hun ogen en vraag me af wat er aan de hand is. Ik word bang. De kinderarts wordt erbij gehaald en enkele minuten later vertelt hij dat Jaimy het downsyndroom heeft. Mijn wereld stort in. Nu ben ik voor eens en altijd een moeder van een gehandicapt kind. Ik word stil vanbinnen. Zo stil dat de zusters mij aantikken, en plots ben ik weer helemaal in het moment. Ik voel dat er iets sterft vanbinnen. Alle verwachtingen en toekomstdromen die ik al had gemaakt voor mijn ongeboren kind verdwijnen als sneeuw voor de zon. Een leegte blijft achter. Ik kan geen woord uitbrengen.

k lig in het ziekenhuis en twee vrouwen zijn net bevallen. De vrouw links van mij moet nog bevallen. Ik voel schaamte, een gevoel dat diep vanbinnen altijd aanwezig is, en nu ook ineens aan de buitenkant zichtbaar. Ik kan mezelf niet meer verstoppen. De schaamte die ik altijd over mezelf voel maar die ik tot nu toe goed kon verbergen door me mooi op te maken en nergens over te praten. Alsof ik binnenstebuiten ben gekeerd en alles wat ik ben verborgen hou. Al mijn angsten en onzekerheden zijn nu ineens vol in beeld. Vanbinnen schreeuw ik het uit van pijn; zij hebben wel een gezond kind en ik niet. De andere vrouw wil ik niet confronteren met mijn baby, omdat zij nog moet bevallen. Ik wil haar niet bang maken met 'mijn gehandicapt kind'. Alsof ik een monster heb gebaard. Dat is toch wat iedereen zegt als je zwanger bent: 'als het maar gezond is.' En zeg nou zelf, dat is voor iemand die nog nooit met gehandicapte mensen te maken heeft gehad ook de grootste angst. Mijn angst. Jaimy's vader en ik slapen die avond op een geïmproviseerde kamer waar we alleen zijn. Ik word stil en bedenk dat het dus zo voelt als je wereld instort. Ik dommel in en iedere keer als ik ontwaak, word ik overmand door gevoelens en kan ik alleen maar huilen. Ik wil mezelf het liefste verstoppen op deze kamer en nooit meer het ziekenhuis verlaten. Ik wil de wereld niet meer in. Mijn leven staat stil.

De kinderarts staat aan mijn bed. Ik betrap me erop dat ik hoop dat hij zegt dat ik mijn kind ook in het kindertehuis kan achterlaten. Dat dit ook een optie is. Dat deden ze vroeger toch met die kinderen? Maar ik hoor hem praten en dat wat ik hoop zegt hij niet. Ik durf ook niet te vragen of dat mogelijk is want dan lijk ik wel een monster. Welke moeder vraagt nu zoiets? Moederliefde voel ik nog niet, alleen maar angst, zorgen en verdriet.

Ik hou mijn mond en probeer te luisteren. Ik hoor alleen mijn eigen angsten schreeuwen door mijn hoofd en mijn lijf. Ze roepen alleen maar: hoe moet ik dit doen? Ik kan het niet aan! Ik ben zelf een onzeker kind van tweeëntwintig jaar! Ik durf nog niet eens voor mezelf te staan, en al helemaal niet voor een gehandicapt kind! Als ik weer even mijn blik op de kinderarts werp, verbaast het mij dat hij zo praktisch en liefdevol over mijn kindje praat alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Ik hoor geen drama in zijn stem. Ik kijk naar hem en zie zachtheid in zijn ogen als hij naar mijn

kindje kijkt. Verbaasd over zijn acceptatie van mijn kindje vraag ik mij opeens af of het dus wel mogelijk is om van een gehandicapt kind te houden. Door zijn woorden, die hij op zachte toon uitspreekt, gaat er diep vanbinnen een klein vlammetje bij mij branden. Heel ver op de achtergrond ontstaat er een warm gevoel.

Mijn moederliefde groeit

Bij de controle zegt de verpleegster dat Jaimy een streng van haar navelstreng mist en dat ze een ruisje om het hartje heeft. Daardoor moet ik er rekening mee houden dat haar levensverwachting niet erg hoog is. Ergens hoop ik dat de zuster gelijk heeft, want dan hoef ik dat hele levenspad niet aan te gaan en tegelijkertijd voel ik een vechtlust in mij groeien die denkt: ik heb geen kind op de wereld gezet om haar meteen weer dood te laten gaan, dat zullen we nog weleens zien. Ik neem me voor om me te richten op de dingen die zij wel kan, en haar daarin te stimuleren. In de weken die volgen, verblijft Jaimy in de couveuse; omdat ze te vroeg is geboren moet ze nog even aansterken. Tijdens een van de voedingsmomenten loop ik naar haar couveuse en kijk naar mijn kleine baby'tje, hulpeloos liggend met de sondevoeding in haar neusje. Het geluid van haar hartslag door de monitor op de achtergrond. Haar mooie ronde bolletje valt me ineens op en terwijl ik naar haar kijk denk ik: als ik niet van haar kan houden, wie dan wel? Dit kindje zal mij tot haar dood nodig hebben om voor haar te zorgen. Ik voel mijn moederliefde groeien. Ik zal haar nooit in de steek kunnen laten.

Vandaag moeten we het ziekenhuis verlaten. Ik weet echt niet hoe ik de wereld weer in moet. Ik schaam me, wie ben ik nu? Ik durf niet naar buiten maar ik heb geen keus. Snel nemen we afscheid van de zusters en ik zie hun meelevende blikken. Ik gluur de kamer in waar ik gisteren nog lag en waar de kersverse moeders nu liggen met hun gezonde baby's. Die ene vrouw in de hoek van de ziekenhuiskamer is nog steeds niet bevallen, zie ik. Ze zien me en weten ook niet wat te zeggen, net als ik. Ik klap helemaal dicht, het lijkt net alsof ik me in mezelf heb verstopt. Ik ben er wel, maar ook weer niet.

Als jong meisje zag ik de afhankelijkheid van een man bij mijn moeder. Ik keek naar de vrouwen in mijn familie en stelde mezelf de vraag: "zou een vrouw dat ook zelf kunnen?" Mijn zoektocht begon naar antwoorden op mijn levensvraag.

Ik wist toen nog niet dat de geboorte van mijn prachtige dochter met downsyndroom mijn wegwijzer werd in mijn leven. Via mystieke wegen kwam ik uit bij mijn roots in Indonesië en maakte ik de vertaalslag van mijn innerlijke processen naar een businessmodel.

Mijn eye-openers deel ik met de wereld!
Dit geluk gun ik jou ook. Zodat ook jij jouw leven gaat leven zoals dat voor jou is bedoeld.

Liefs, Pauline

*"Zou een vrouw
dat ook zelf
kunnen?"*

